

Osud posledního babylonského krále

Bill Lavers a Anthony Buzzard

Čtrnáctá kapitola Izajáše představuje proroctví o mimořádně zlém člověku. Je mu souzeno stát se babylonským králem v posledních letech tohoto věku. Věštba hovoří o bezohledném utlačovateli, který se v ukázce děsivé arogance bude snažit povýšit svůj trůn nad Boží hvězdy. Bůh odpoví na jeho pokus uzurpovat si jeho nejvyšší autoritu. Bude potupně svržen na zem.

Izajáš 14 začíná zprávou o událostech, které se na světové scéně teprve stanou. Ve vidění se promítáme do doby, kdy se Bůh slituje nad domem Izraele a osvobodí ho od těžkého utrpení během velkého soužení. V tomto období budou drženi v zajetí cizích mocností. Předsedajícím nad tímto strašlivým obdobím utrpení bude dobře známá mocnost "Šelmy" ze Zjevení 13 a 17. "Šelma" ze Zjevení se objeví jako osmá hlava posloupnosti vládců (Zj 17:8-11). V Izajáš 14 je tato postava nazývána babylonským králem.

Konečné osvobození izraelského lidu je předmětem mnoha starozákonních proroctví, zejména proroka Jeremiáše (23:1-8 a kap. 31). Jeremiáš pochopil, že exodus Izraele v oněch budoucích dnech zcela zastíní svého typového předchůdce – někdejší exodus Izraele z Egypta. "Proto přicházejí dny, je výrok Jahva, kdy se už nebude říkat: 'Jakože je živ Jahve, který vyvedl syny Izraele z egyptské země', ale 'Jakože je živ Jahve, který vyvedl a přivedl zpět potomky izraelského rodu ze severní země a ze všech zemí, kam jsem je vyhnal'. Pak budou žít na své vlastní půdě."

Stejně jako v dávné historii se mnozí z bývalých vězňů Izraele připojí k Izraelitům v naprosté podřízenosti a věrnosti, až Bůh osvobodí svůj lid z otroctví a veřejně ho prohlásí za svůj jedinečný národ: "Pohané je vezmou s sebou a přivedou je na jejich místo a dům Izraele je bude vlastnit jako dědictví v zemi Jahva, jako služebníky a služebnice, a oni vezmou své vězňatele do zajetí a budou vládnout nad svými utlačovateli" (Iz 14:2).

Izrael zažije mimořádnou radost, až bude světový diktátor odstraněn z úřadu a jeho terorizující království a jeho vládnoucí město přivedeno k dlouho prorokované zkáze. Můžeme se těšit na úžasnou úlevu: "Celá země je v odpočinku a je klidná. Propuknou v

radostný jásot" (v. 7). Jakmile se Izrael usadí jako svobodný národ ve svých vlastních hranicích, bude zpívat výsměšnou píseň proti nyní již zesnulému babylonskému králi: "Jak přestal utlačovatel!... Jahve zlomil hůl ničemného, žezlo vládců" (v. 4-5). Následuje úleva: "Jahve vám dá odpočinout od vašich bolesti a zmatků a od těžké služby, v níž jste byli zotročeni" (v. 3).

Strašlivý útlak, který zažijí během vlády Šelmy, z rukou zdánlivě nepřemožitelné babylonské moci, připraví podmaněný Izrael o veškerou naději. Jediným možným vysvobozením z jejich utrpení se bude zdát pouze smrt. Mocná světová říše Babylonu však padne náhlým Božím zásahem. Izrael toto osvobození přivítá s nevýslovnou radostí. Žalm 126:1 vystihuje tuto náladu: "Když Jahve ukončil sionské zajetí, byli jsme jako ti, kdo sní."

"Hůl ničemného", tyranovo žezlo (Iz 14:5), bude konečně zlomeno a utlačovaní budou osvobozeni. Tyranie velkého rozsahu soustředěná v babylonské králi je odsouzena k nezdaru. Babylon je zřejmě předurčen k tomu, aby se stal mocným správním centrem ovládaným konfederací deseti národních vůdců (Zj 17:12, 13; Ž 83), jejichž vůdcem je Asýrie.¹ Každý, kdo se odmítne přizpůsobit politice, která bude kodifikována a prosazována diktátorským systémem moci asyrsko-babylonské šelmy, ponese hrozné následky.

Bude to Satan, jehož moc se projeví v nadcházející protikřesťanské autoritě. Dá Babylonu "svou moc, své sídlo a velkou autoritu" (Zj 13:2). Tato celosvětově dominantní vláda bude vykonávat přísnou kontrolu nad svými občany, dokud nebude Babylon zničen: "Ten, jenž kdysi v zuřivosti bil národy nepřetržitými údery, jenž si v hněvu podmaňoval národy bezuzdným pronásledováním" (Iz 14:6), bude nahrazen přicházejícím Mesiášem, jehož božským právem bude nastoupit na izraelský trůn v Jeruzalémě (Lk 1:32; Sk 1:6; 3:21; Lk 22:28-30). Tímto způsobem nastane dlouho vyprošované Boží království.

Důležitým prvkem evangelia o Království (Mk 1:14, 15) je vědomí, že celé stvoření se bude jednoho dne radovat, až skončí pustošení, které na něj uvalil zlý světský systém. Izajáš 14:8: "I cypřiše se radují nad

¹ Viz článek na našich webových stránkách: "The Assyrian

in Messianic Prophecy" (www.restorationfellowship.org).

tebou [babylónským králem] a libanonské cedry a říkají: 'Od té doby, co jsi byl pokořen, žádný dřevorubec proti nám nevystoupí.'" (Izaiáš 8:8). Z temnoty dřívějších časů se vynoří zářivý nově vytvořený světový řád. "Pustina a poušť se pro ně [Izrael] rozveselí, Araba se bude radovat a rozkvetne jako růže" (Iz 35:1).

Další tři verše izraelské písně posměchu obsahují živý obrazný jazyk. Šeol, svět mrtvých, se připravuje na přijetí svého nového poníženého obyvatele. Probouzí bývalé velké vůdce země, kteří byli smrtí podobně zbaveni své slávy a hmotné velikosti. Iz 14:9-11: "Peklo [Šeol] z podzemí se nad tebou vzrušuje, aby ti vyšlo vstříc, až přijdeš. Vzbuzuje kvůli tobě duchy mrtvých, všechny vůdce země. Zvedá všechny krále národů z jejich trůnů. Všichni ti odpoví a řeknou ti: 'I ty jsi byl oslaben jako my. Stal ses stejným jako my. Tvá okázalost a hudba tvých harf byly svrženy do Šeolu. Červi se rozprostřeli jako tvé lože pod tebou a červi jsou tvým přikrovem.'" Despota se spravedlivě promění v nic.

Dále následuje popis tohoto nešťastného jedince. Nic netušící svět ho oslavoval jako "zářivého, syna úsvitu". Jeho velikášské touhy ho vedly k tomu, že svůj trůn povýšil nad Boží hvězdy a představoval si, že se může stát "jako sám Nejvyšší". Připomíná nám to satanovu lákavou nabídku Adamovi.

Babylonský král se dokonce chlubil tím, že sedí na hoře shromáždění v nebeské říši. Izajáš 14:15 nás však ujistí, že bude svržen do Šeolu, do hlubin jámy. Tato nadpřirozeně obdařená postava je skutečným Antikristem. Je lidským nástrojem samotného ďábla: "Je to ten muž, který způsobil, že se země zachvěla, který otrásl královstvími, který učinil svět podobným poušti, který vyvrátil jeho města a nedovolil svým zajatcům vrátit se domů?" (v. 16, 17).

Hebrejštiny ve verši 12 říká: "Jak jsi spadl z nebe, ó zářivý, synu úsvitu!" Moderní překladatelé opravili chybu v KJV, který tuto lidskou osobu ztotožňoval s ďáblem a nazýval ji "Lucifer", a text nyní čteme takto: "Jak jsi spadl z nebe, ó denní hvězdo, synu Jitřenky!". Zřejmě bude vítán jako mezinárodní politický spasitel a podněcovatel nové zářivé éry lidstva. Světové dějiny se vrátí ke svým kořenům v Babylonu, domově Nimroda (Gn 10:10; viz také Zach 5:5 a násl., kde se Nimrodova země stane dějištěm mocného obchodního systému) a jeho neblaze proslulé manželky Semiramis, která se stala předobrazem všech

pozdějších ženských božstev a královnou nebes, což je titul, který si později římská katolická církev přivlastnila pro samotnou Marii (podrobnosti o "křtu pohanství", které si říká "křesťanství", viz Alexander Hislop: *The Two Babylons*).

Všimněte si také výroků moderních učenců. Starobabylonský kult bohyň je velmi živý i v dnešní době. "Stephen Benko a Geoffrey Ashe s jistou ostrostí tvrdí, že mariologie má své kořeny spíše ve starověké mytologii než v evangeliu. Podle Benka 'je Maria přímým pokračovatelem pohanských bohyň a spojuje v sobě základní principy, které ve středomořské zbožnosti zakládaly a určovaly uctívání bohyň matek'. 'Mariologie se pouze nepodobá pohanským zvykům a představám, ale je to pokřtěné pohanství, čisté a prosté'" (citováno podle Bloesch, *Jesus Christ, Savior and Lord*, s. 108, 1997).

Nenaznačují tyto skutečnosti, že inteligentní lidské bytosti mohou být klamány ve velkém měřítku? Na Zemi žije miliarda římských katolíků. Protestanti by však měli pečlivě zvážit, do jaké míry si jejich vlastní systém zachovává doktríny společné s katolickou církví.

Šelma neboli člověk hříchu (2 Tes 2) představuje vyvrcholení falešného "křesťanského" systému, který působil již za dnů apoštolů (1 Jan 2:18). Až se tento Antikrist zjeví světu, Satan mu dá "svou moc, svůj trůn a velkou autoritu" (Zj 13:2). V důsledku toho "otevřel ústa k rouhání proti Bohu, aby se rouhal jeho jménu, jeho stánku i těm, kdo přebývají v nebi" (v. 6).

Jeho slova v této pasáži můžeme porovnat s Danielovým proctvím (11:36): "Král si bude počínat, jak se mu zlíbí, bude se vyvyšovat a povyšovat nad každého boha a proti Bohu bohů bude mluvit zrudné věci." Je to ozvěna Izajáše 14:13: "Vždyť jsi ve svém srdci říkal: Vystoupím na nebesa, svůj trůn vyvýším nad Boží hvězdy." (Iz 14:13).

V tomto smrtelníkovi, který bude po tři a půl roku vládnout světu, se budou reprodukovat Satanovy vlastní touhy a bude shromažďovat síly národů v přípravě na nadcházející bitvu samotného Ďábla s vracejícím se Mesiášem.

Duchovně slepý svět bude babylonského krále považovat za hodného uctívání jako Krista, který se vrátil z nebe. Ve Zjevení 13:8 se říká, že "všichni obyvatelé země budou shledáni, že se mu klanějí, každý, jehož jméno není zapsáno v knize života". Apoštol Pavel

vykresluje obraz oslnivého pseudomesiášského vystoupení Člověka hříchu, jehož parousie (tj. falešný "druhý příchod") oklame svět (2 Tes 2:9). "Postaví se proti každému takzvanému bohu nebo předmětu uctívání a povýší se nad něj, usedne v Božím chrámu a bude tvrdit, že on sám je Bůh" (2 Tes 2:4, citace Dan 11:36).

Ježíš se prohlašuje za skutečné řešení všech problémů světa: Zj 22:16: "Já, Ježíš, jsem poslal svého anděla,

aby vám dosvědčil tyto věci v církvích. Já jsem Davídův potomek a jasná a jitrní hvězda." Babylonský král na to reaguje tím, že tento titul přijme za svůj. Prohlašuje se za jasnou a jitrní hvězdu neboli "zářivého, syna úsvitu". Naštěstí Pán Mesiáš bude triumfovat nad každým falešným uchazečem o vládu ve skutečném novém věku přicházejícího Božího království, které je jádrem Ježíšova spásného poselství evangelia (Marek 1:14, 15; Skutky 28:23, 31; Lukáš 4:43).

Tento článek vyšel ve vydání měsíčníku *Focus on the Kingdom* z ledna 2004